

Poezii din resbel

1914—1915

și

Doine populare

de

Ieronim Hangea și Iustin Ilieșiu

BCU Cluj / Central University Library Cluj

EDITURA
Librăriei IOAN I. CIURCU
Brassó — Brașov
1916.

Poezii din resbel

1914—1915

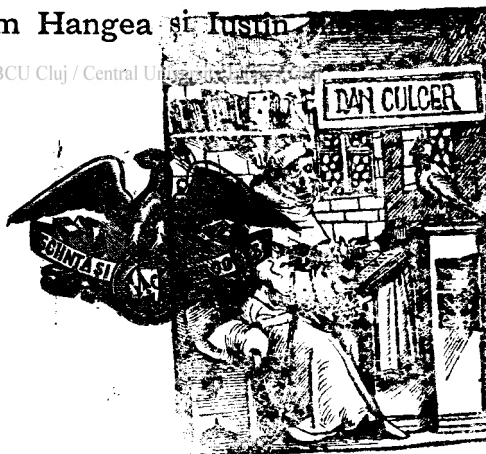
și

Doine populare

de

Ieronim Hangea și Iustin

BCU Cluj / Central U

EDITURA

Librăriei IOAN I. CIURCU

Brassó—Brașov

1916.

EX LIBRIS
REVISTA ASYMETRIJA ROVIE

— Tip: Frații Schneider și Feminger. —

BCU Cluj Central University Library

Doină.

Curge apă cristalină,
Glas de doină mai suspină
Sus din deal, izvorul sună
Trei fetițe se'ncunună ;
Trandafiri și viorele,
Prin cosiță își pun ele
Și se duc, de doruri multe
Glasul doinei, să-l asculte
Și să calce tot ogorul,
Să-și vadă iar' bădișorul
Și se duc, se duc pe-o vale,
De zăresc vr'o floare'n cale

Se tuplică

Și-o ridică.

Iar de-o văd, că-i supărată
N'o ridică nici o fată,
Ci-i dau pace vestejită
Acolo unde-i ieșită,
Să nu se umple și ele,
De necazuri și mai grele,
Căci destul jelesc, cu dorul,
După badea bădișorul.

Vai bădiță, pe Împăratu,
 Lasă-l, că-i pustiit satu'
 Și vină iarăș acasă,
 Să mă vezi, cum sunt rămasă.
 Cum curg lacrămile mele
 Și cum umblu pe vâlcele.
 Și te cat să-ți scriu o carte
 Vai bădiță, de departe
 S'auzi doina dela stână,
 S'auzi doina cea română;
 Codrii și bat frunzișurile,
 Ochii și varsă lacrămile
 Lacrimi, de foc și de pară
 Vai bădiță, vino iară.
 Vai bădiță, vină, vină;
 Flori se uscă, din grădină
 Și după tine suspină,
 Că ești în țară streină.
 Toată ziua la fereastră,
 Mă uit prin zarea albastră
 Și mă uit, fără de voie
 Cum pădurile se'ndoaie
 Și cum plâng ehouri lasă,
 Că nu-i mai veni acasă.
 Nu-i veni din țări streine
 Și-oi rămânea în suspine.
 Maică, sfântă, Născătoare,
 Inima noastră, ne doare
 Maică, sfântă, Preacurată

Adă mi-l pe badea-odată,
 Să-l sărut pe-a lui guriță,
 Să-i pun pe piept rujuliță
 Scoasă din a mea cosiță.

de: Iustin Hieșiu

Din Galiția.

Cân' de-acasă am plecat,
 Ziua bună mi-am luat
 Dela tată, dela mamă,
 Dela frate, dela veri,
 Dela jalnice muieri,
 Dela frunzuță de spini,
 Dela prietini și vecini,
 Dela grădină cu flori,
 Dela fete și feciori
 Dela grădină de vii,
 Dela micuții copii,
 Dela frunzuță de fag,
 Dela soțul meu., cel drag,
 Dela salca, de pe mal
 Dela scumpul nost' Ardeal.,
 Dela paiul de secară,
 Dela scumpa noastră țară,
 C'am pășit din ea afară.
 Când din cazarm' am pornit,
 Cu toate eu m'am gătit,
 Câte trebe la soldat,

De toate am căpătat
Și la gară am plecat.
Cu trenul din Bistrița
Plecăm la Galiția,
În Galiția'm ajuns,
În orașul Tanislau
În acel oraș frumos,
Noi ne coborîrăm jos,
Deacolo-am mers într'un sat
Și trei zile am tot stat,
Când poruncă ne-a venit,
Să mergem spre inamic
Noi de acolo ne-am tot dus,
Doar vom întâlni vr'un Rus.
Șase zile, șase nopți
Noi am mers, am mers pe jos,
Până într'un sat mai mic,
Ce am dat de inamic.
Auzirăm tunurile,
În toate dealurile.
Noi atunci am început,
Puștile ni le-am umplut
Cu curaj, cum am putut
Și am tras și i-am lovit
Și'n fugă i-am prigonit.
Rușii'n napoi, se trăgeau
La rezerva, ce-o aveau.
Și noi iară mai mergeam,
Pânăce pe Ruși vedeam.

Noi mergeam cu puștile,
 După noi., vin tunurile
 Și toate trenurile.
 Atunci un glas auzim;
 Șfarm liuie ne tocimim.
 Rușii încep salvele,
 Și dau cu canoanele,
 Iară pe artilerie
 O lovește și-o'nprăștie,
 Iar' ai noști artileriști,
 Tunurile-au pregătit,
 Spre-o pădure le-au togmit.
 Iară noi infanteria,
 Țineam foc toată ziua,
 Dar când să fim liberați,
 Ne vedem îngrijurați
 Și în Costroma adunați.
 Ah câte am mai pățit,
 Numai Domnul a văzut,
 Și ați face o bucurie,
 S'o dați la tipografie
 În Brașov, s'o tipărească,
 Patimile să'm cunoască
 Fetele rămase'n dor,
 C'am luptat ca un fecior.
 Vă salut cu multă jele,
 Cu inima friptă'n rele.
 Foaie verde din părău,

Lacrămile-mi curg din greu,
 Se sbate frunza de plop,
 Scrisă de Alexandru Pop.

In timpul mobilizării.

Foaie verde de trifoi
 Venit-a carte la noi,
 Carte mare 'mpărătească,
 Toți feciorii s'o cetească
 Și de drum să se gătească,
 Satul lor să-l părăsească.
 Foaie verde de secară,
 S'a început foc în țară,
 S'a început cu Sârbia
 Bat-o doru și jalea.
 Când aceasta o ceteau
 Măicuțile lăcrimau
 Și din gură cuvântau;
 Vai Sârbule, hoți și câne
 Bată-te Ziua de mâne,
 Că s'or duce băieții
 Și tu ni-i vei prăpădi.
 Foaie verde de sălcie,
 Ei s'or duce'n bătălie
 Că sunt tineri ca floarea
 Și nici nu știu pușcă.
 Înălțate împărate,
 Pune pace nu te bate,

Că se prăpădesc feciori
 Frumoși, ca frumoase flori,
 Rămân sate pustiite
 Și copile părăsite,
 Iar mama, cu dor și jele
 Și cu necazuri mai grele.
 Plâng paserile în crâng
 Și cu ele mame plâng
 Și se plâng, se tânguesc
 Că feciori-i prăpădesc,
 Plânge'n vale bosiocu,
 Le-a fugit la toți norocu.
 Foaie suflată în aer
 Sunt de-o copilă din Maier,
 Vi-laș spune ș-al meu nume,
 Căci am tras destul în lume.
 Dar nu-l spun.., jelesc mereu
 Căci s'a dus bădița meu
 Și nu-l spun, ci mor în plîns,
 Căci bădița mi s'a stîns.

Doină.

În a nopții farmeci line
 Mai străbat niște suspine.
 Vântul sbate frunza'n cale
 Și plânge, plânge a jale,
 Dela stână, sună'n doruri
 Doina peste cele răzvoruri;

Mândruliță, chip de zină
 N'auzi doina, cum suspină,
 Nu vezi florile'n grădină,
 Cum se pleacă și se'nchină
 Și-ți vestesc, că bădișoru'
 N'are ce face cu doru'
 Vai fetiță, fată rară
 Nu-l lăsa'n soarte amară;
 Că de mult, el te iubește,
 Te sărută, te dorește,
 Când aude doinele,
 Lacrimi varsă-i genele.
 Vai ș'amar, ș'amar de tine,
 Că s'a dus și nu mai vine.

de Iustin Hieșiu

Din Polonia Rusască.

Frunzuță de măgheran
 Să mai îplinește-un an
 Decând lupt, decând mă bat,
 Decând trăesc ca soldat
 Și decând mă despărții,
 De muiere și copii.
 Frunzuță verde de fag
 Și de ce mi-a fost mai drag,
 Când cosam, când seceram
 O poruncă căpătam
 Ca totul, să părăsesc

Și să merg, să cătănesc.
 Așa bătrân, cum eram
 Eu nimica nu ziceam
 Ci am stat, cât am mai stat
 Șapte zile, ș'am plecat
 Și în tren eu m'am suit,
 Spre Sibiiu că am pornit.
 Trenul când a fluierat
 Și-a dat signal, de plecat,
 Plâns-am toți, ne văetam
 Și cu dor ne despărțeam,
 Copiii strigau după tată,
 Ca să-l mai vadă odată,
 Muierile-i mângăiau University Library Cluj
 Și că vom veni, ziceau.
 Când stam cu trenul la gări,
 Căpătam bere, țigări,
 Când în Sibiiu am ajuns,
 Depe tren ne-am scoborît,
 La cazarmă am pornit.
 Acolo ne-am împărțit,
 Îndată cum am sosit
 Și-apoi ne-au prăbăluit
 Să vadă, mai știm, ori nu
 Face tot „izițiru“,
 Ne-am deprins câteva zile,
 Dup'acea ne-au jurat,
 În Polonia ne-au mânat
 La urît și la bănat.

Două săptămâni apoi,
Am mers tot cu trenul noi,
Și-apoi iar ne-am scoborît
Și pe jos noi am pornit
Și-am tot mers o săptămână,
Fără leacă, de hodină
Și-am tot mers și n'am mai stat,
Pânăce de Nemți am dat
Și cu ei ne-au mestecat.
Ei vorbeau cu noi nemțește
Iar noi vorbeam românește,
Nu'nțelegeam al lor graiu
Și-am dus, un amarnic traiu.
Am stat noi, cât am mai stat,
Când tunurile-au tunat
Și pe noi ne-au întâmpinat
Fără să știm, nici noi cum
Ne-am văzut în foc și fum.
Și dupăce odat i-au prins,
Veselie s'a întins,
Bucuroși Rușii se vedeau
Și în Kiev, ne duceau
Și am stat două, trei luni
În Kiev, pe sub pământ,
Deacolo ne-au despărțit
Și în Azia ne-au dus,
În Azia., dela rus.
Și de-atunci, trăesc cu dor
De jalea copiilor.

Și de-atunci, sufer durere
 După scumpa mea muiere.
 Sufletul mi-se topește
 Și inima mea doinește.
 Ah, ferească Dumnezeu,
 Să nu aibă nime rău
 Precum sufer, sufer eu.
 Plânsul să nu-l covârșească
 Cine-aici va să cetească,
 Ci să roage pe Domnu'
 Ca să-mi dea drumu ;
 Că's bătrân și însurat
 Și copiii mi-am lăsat
 Părăsiți în dor și chin,
 Bine-ar fi să ne'ntâlnim,
 Părăsiți în chin și dor
 Vărsând lacrimi, la izvor.,
 Iar pace cine n'ar vrea,
 Aibă și el jalea mea,
 Să pățească ca și mine,
 Să trăească'n țări străine
 Și să plângă., în suspine.
 Frunză verde flori de tău
 Scrisă-i de Toma Birău.

Epistolă

(între doi iubiți)

Frunză verde de pe baltă,
 Am avut un dor, de fată

Și-am lăsat-o supărată
 Și-oi găsi-o măritată.
 Vai Doamne ș'amar de mine
 Nu mă lăsă în suspine,
 Du-mă de undê-am pornit,
 Să văd pe cine-am iubit,
 Că de-atâta dor și jele
 Se stîng simțurile mele.
 Mărioară, ochii tăi
 Ochii tăi cei frumoșei
 Privească aceste șire,
 Ce-or vedea, să nu se mire
 Te rog, ah și mă așteaptă
 Iubită, iubită fată,
 Credem tu necazul greu
 Ce s'a pus pe capul meu,
 Nu te mărită, că mor.
 Plânge apa din izvor,
 Ochii tăi i-am îndrăgit
 Ochii tăi, ah i-am iubit,
 Mi greu și am necazuri multe
 Și mai mari și mai mărunte,
 Dar Dumnezeu s'a 'ndură
 Și toate le-oi suportă
 Și iarăș voi re'nturnă
 Și mi te voi sărută,
 Ah! te rog și te poftesc,
 Tu ști că mult te iubesc,
 Deci așteaptă, scumpă fată

Și mai stăi nemăritată,
 Căci voi veni de-aici iară
 Și-oi scăpă din soartea amară
 Ne-om lua, iubită scumpă,
 Dragostea să nu se rumpă,
 Ne-om lua și ne-om iubi
 Și-amândoi noi vom trăi.
 Deci te rog, ascultă-mi graiu
 Dăruiască-ți Domnu' raiu
 Și așteaptă-mă copilă
 Rogu-te, să-ți fie milă.
 Frunză verde de bujor,
 Vine-mi vremea să mă'nsor,
 Sufă vântul, suflă rar
 Dar e vai, ș'amar, ș'amar
 M-aș însurà, am iubită
 Dar mi-e foarte despărțită,
 M-aș însurà, am drăguță,
 Dar a rămas singuruță,
 A rămas, cu dor și chinuri
 Și-a rămas, plină'n suspinuri..,
 Născătoare Preasfințită
 Fă să-mi văd, a mea iubită!
 Frunzuță cu dor și jele
 Și noaptea, mă uit la stele,
 Mor de dorul mândrei mele,
 Și-aș iubi-o, căci e fată
 Dar e foarte depărtată,
 Aș iubi-o, și-o iubesc,

Dar nicăiri n'o gădesc.
 Mărioară.., ne-am iubit!
 Cartea după ce-ai cetit
 Te rog, scriem și-mi spune
 Să văd, duci tu zile bune?
 Căci eu, sunt tot supărat
 Și plâng că's îndepărtat.
 Frunză verde de măruț,
 Scrisă de al tău drăguț,
 Frunză verde de bujor
 Celce te-a iubit cu dor,
 Frunzuță verde de nuc
 Mi ți-l chiamă Jonuc.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Răspuns.

Razele rupte din stele,
 Sunt a tale bobocele,
 Razele rupte din soare,
 Parfumurile de floare,
 Să se'mpletească'n cunună
 Și pe cap să ți-se pună,
 Să străluci ca mândrul soare,
 Să ai față sclipitoare,
 Să te faci un brad frumos,
 Voinicel, mare și gros.
 Lacrimi nu vărsă bădiță
 Că-ți fac cămeșă'n altiță
 Și te-aștept, plâng cu izvorul,

Mă omoară bade dorul,
 Și culeg tot floricele
 Cum ți-ar sta bine cu ele.
 Ah să fi bade acasă,
 N'aș fi singură rămasă,
 Te-aș iubi, cu foc fierbinte
 Și nu-ți pot spune'n cuvinte.
 Te iubesc, cum nu se poate
 Și cum nimeni nu socoate,
 Cât plâng: Sună rarii fagi
 Căci ne-am avut, bade dragi.
 Și plâng, plâng și's cu suspine
 Astea toate's pentru tine,
 Eu, iubirea mea departe
 Nici n'o pot spune, prin carte,
 Câte'n dor, înflăcărate
 Nu cred ca iubit vr'o fată.
 Tu te rogi Jonuc de mine,
 Ca să nu te las pe tine,
 Te rog, capul nu ți-l bate
 Fi cuminte măi bărbate,
 C'așa-ți voi zice deacuma,
 De-ai scăpă Jonuc tu cumva.
 Laolaltă ne-am iubit,
 Laolaltă-am împărțit
 Orice năcaz, orice rău
 Și vei fi bade, al meu.,
 Căci te-am iubit, te iubesc
 Chiar de-o să mă prăpădesc,
 Dar eu una te-aș rugă;

Te rog și nu mă uită
 Ci-mi mai scie, ce mai faci,
 Amândoi suntem săraci
 Dar iubirea, ni-i bogată
 Și ne-om lua laolaltă.
 Vezi bade, fă-mi bucurie
 Și scapă din cătănie,
 Căci de-atâta dor și chin
 Zi noapte, cu greu suspin,
 Și m'aș plânge și n'am cui,
 Nu's bade a nimănui,
 Numai dorul tău iubeste
 El doar nu mă prăpădește,
 Și suspin, cu valurile,
 De răsună dealurile.
 Te rog, scriem bade, scie
 Căci trăesc în grea urgie
 Și suspin, cât e ziua
 Și nu dorm, cât e noaptea.
 Te sărut și te iubesc,
 Vai bădiță te dolesc
 Și te rog, să'mi scrii tu iară
 Să nu mai tot plâng, amară.
 Frunză verde de secară,
 Vină tu bădiță iară,
 Frunza mică vestejește,
 De-o copilă ce iubeste
 Sunt scrise aceste șire
 Și-și așteaptă al ei mire.
 Torc în lacrimi, pe-o lăicioară

Și mă chiamă Mărioară.

Din Sârbia.

Foaie verde de mălaiu
 Ascultați și al meu graiu,
 Să vă ție Dumnezeu
 Ascultați cuvântul meu.
 Căci vai, am ajuns la rău
 Schilăgit și'n dor și'n greu;
 Lăsat-am coasa pe brazdă
 Și vacile în ogradă
 Și m'am dus, le-am părăsit
 Și deatunci nu le am văzut
 Și m'am dus fecior bogat
 Și me-am lăsat al meu sat
 Și-am lăsat mândre plângând
 Și feciorii șuierând.
 Cetera cântă cu dor
 Numai eu m'am dus să mor,
 Cetera cântă cu foc
 Numai eu nu am noroc.
 Mi-am lăsat iubita'n chin,
 Foaie verde de maslin
 Și cu trenul am plecat
 În Sibiiu eu jos m'am dat,
 Și cu trenul am pornit
 Și'n Sibiiu eu am sosit.
 Cât din tren m'am scoborît,
 Lacrime mi-s'au pornit

Și-am tot plâns toată ziua...,
 Ce-am iubit n'oi mai află,
 Ce-am iubit, ce-am sărutat
 A rămas pustiu în sat.
 Apă lină din izvor
 Du mândruții mele dor
 Și vină iară 'napoi,
 Și-mi spune ce-i pela noi.
 În oraș mi-au arătat
 În cazarmă să mă bag,
 Cât ce-acolo am intrat
 De cătană m'o'mbrăcat,
 Învățînd iziru"
 Ne-au mînat cătră Sârbu.
 Foaie verde și amară
 Eram la margini de țară,
 Foaie verde bosuioc
 Și 'ncepeam cu Sârbii foc.
 Sârbule căne amar
 Ne-ai lovit fără habar,
 Sârbule ești căne mare
 Ne-ai lovit fără cruțare.
 De te-ar bate Dumnezeu
 Cum ai dat în pieptul meu,
 Cum ai dat, cum ai lovit
 Și prin mâni m-ai nimerit.
 Asta fost-a și-a trecut
 Dar vai.., alta s'a 'nceput: —
 Odată în zori de zi
 Patrula ne și trezi,

Ne spuneau că Sârbii au
 Mari întărituri și dau,
 Dau cu puști și cu tunuri
 Și strigă, zbeară din guri.
 Noi atunci ne-am înarmat,
 Puștile le-am încărcat
 Și spre dânșii am plecat.
 Când erau mai toți voioși
 Am rămas noi dureroși,
 Căci dup'un zid s'au ascuns
 Și pe el clopori au pus,
 Noi gândeam că-i capul lor
 Și tot dam, tot dam 'nainte
 Pân'ce i-am învățat minte,
 Toți eram însus și 'njos,
 Noi atunci în grabă mare
 Ne-am dus pe o cărare,
 Numai să nu fiu la moarte.
 Și-am scăpat și apoi ne-au dus
 La Pesta 'n spital ne-au pus,
 Și ne-am legat ranele
 Și ne-am spus pățanile.
 Când domnii ne auzeau,
 Sprâncenile ridicau
 Și de grije se gândeau
 Și ne dau parale, dau.
 Deci iubiților frațini,
 Noi frațini și voi creștini
 Nu gândiți, că de'nbuibat
 Acestea le-am adunat,

Le-am făcut de supărat
 De dorul cu-i am lăsat,
 De părinții săracii
 Și de guruța mândrii.
 Iar voi tineri vă rugați.
 Ca'n foc să nu vă băgați,
 Vă rugați lui Dumnezeu
 Să nu vă băgați în rău
 Căci destul ne-am bătut noi...,
 În amarnicul răsboiu.
 Și destul am suferit
 Și destule am pățit!
 Vă rugați cu greu oftat
 Voi cu sufletul curat
 Răsboiul să se finească,
 Pacea să se pregătească.
 Foaie verde 'n gard de spini,
 Mândruliță ce suspini?
 M-ai plăcut ca sănătos,
 Place-mă și ca morbos!!
 Iar voi părinți lăcrimați
 Cartea mea voi să o dați,
 S'o dați să o tipărească
 Patima toți s'o cetească,
 Ca să știe oamenii
 Că e greu a suferi.
 De-aș ști, că s'ar tipări...,
 Răul mi-s'ar pustii
 Și n'aș fi așa 'ntristat
 Doamne dă s'o văd odat'.

Frunzuliță chin și dor
 Scrisă de-un soldat, fecior,
 Păsărică 'ntr'al tău zbor
 Vină, du-mi cartea cu dor,
 Vină, du cartea acasă
 Scrisă, de Avram Tănase.

Din Bucovina.

Frunză verde de mălini
 Inimă de ce suspini,
 Sună văi, sună poteci
 Inimă în dor te treci,
 Spune-mi să știu dorul tău
 Legat de sufletul meu.
 Dacă's dus acum de-acasă
 Și că's cătană, nu-mi pasă,
 De-oi muri în bătălie
 Nimenea n'a vrea să ție.
 De-aș muri în foc și pară
 Ce să mai trăesc în țară,
 Singur pustiit de rele,
 De amar și multă jele.
 N'am pe nimeni ca să plângă
 Mânile să și-le frângă,
 Nu am mamă, nu am tată,
 Dar iubesc pe-o scumpă fată.
 Numai după ea mi-e rău
 Plânge sufletelul meu!
 Ea singur'a rămânea

Și-a murì de jalea mea,
 L'as să moară, frunză 'n tău
 Ca mi-a făcut și ea rău,
 De câte ori m'a hulit
 Și apoi m'a amăgit.
 Acum plânge supărată
 În dor și jale, uitată
 Și inima-mi plânge, dar
 Las eu totul, n'am habar,
 Cum a știut face ea
 Cu biată inima mea,
 Așa voi face și eu
 Și-o lăsa-o tot în rău.
 Plânge mândră și jelește
 Și pe alți-i amăgește,
 Inima mi-oi alină,
 Inima mi-oi dezmerdă
 În foc la Bucovina,
 Cu tunu și cu pușca,
 Iar tu vere Vasilie
 Îți trimit eu carte ție,
 Ca s'o trimeți la tipar
 Căci am dus destul amar,
 Dorul să mi-l tipărească
 Cu toții să mi-l cetească.
 De-oi murì și n'oi mai scrie
 Numele să mi-se știe,
 Numele să-mi vadă toți,
 Că lupta nu-i cum socoți.
 Am iubit pe-un roșu crin

Dar m'a lăsat tot la chin,
 Acuma mă duc în foc
 Căci nu am nici un noroc!
 Foaie verde pom uscat
 Scrisă de un biet soldat,
 Foaie verde petrinjel
 De Vasâlca Aurel.

Cu ocaziunea mobilizării.

Cucuțu care-o cântat,
 Când s'a desprimăvărat
 Clonțul de i-ar fi picat,
 Mie să nu-mi fi cântat!
 Cucule, cucuțule
 Picat-ar aripile
 Limba din gură să-ți pice,
 Să nu poți nimica zice
 Și gura de ț'ar picà,
 Să nu poți altu cântà,
 Căci, și când ai cântat întâiu
 Pe-o creangă de lemn gutâiu,
 A bătaie și-a pustiu.
 Și-ai cântat cătră ursoiu
 Pe-un vârful de mușonoi
 Aproape tare de noi,
 A bătaie și-a răsboi.
 Și-ai cântat pe-o mănăstire
 Pe-o creangă de-arin suptire,
 A răsboi și-a despărtire.

Și eu când te-am auzit
 Numa'n cămaș'am ieșit
 Supărat și amărît,
 Căci atunci eu am știut
 C'acasă n'om ședea mult.
 Nici mult nu s'a mânat,
 Când porunc'am căpătat
 Să stăm gata de plecat.
 Sâmbătă s'o publicat,
 Duminecă ne-am gătat,
 Luni la tren noi am plecat.
 Când de ziuă se zereă
 Bărbații din sat ieșeau,
 Muierile rău plâneau
 Și la tren îi petreceau,
 Cu suspin dela inimă
 Și cu trăișt în umăr pline,
 Câte cu trei prunci de mână.
 De-a dreptul peste grădină
 Luau șesul de-a dreptu'
 Ca să apuce trenu'
 Și la tren când am sosit
 Și pe dânsul s'au suît,
 Muierile rău plâneau
 Și pe jos se tăvăleau,
 Ba și sub tren se sileau
 Dar jandarmii le 'mpingeau,
 Le 'mpingeau și le-apărau,
 Dela moarte le scoteau.
 Când din stație-am pornit

Bărbații au înegrit,
 Muierile rău plâneau
 Și pe jos se tăvăleau,
 Altele și'n pălmi băteau.
 Dar și bărbații plâneau.
 Semne din mâni le făceau,
 Cât puteau le mângăeau
 Le făceau semne cu clopu
 Să nu-i aștepte altu.
 Plecata atunci tot satul,
 Să nu mai întoarne altul
 Și nici n'a mai înturna: —
 Căci Marți la cazarm-am stat
 Și Miercuri ne-am îmbrăcat...,
 Joi la războiu am plecat!!

Cântece de jale.

Frunză verde de mătăasă
 Iau peana și merg la masă
 Să scriu cârticică-aleasă.,
 La bădița dus de-acasă.
 Floricică de-alămâie,
 Ca să-i scriu o poezie
 La badea în cătânie.
 Frunză verde lemn domnesc,
 Ca să vadă cum trăesc
 Și câte rele pățesc.
 Decând bade mai lăsat,
 Multe rele m-au mâncat

Și lacrimi multe-am vărsat.
 Decând te-ai dus bădișor,
 Să ști că-am tras la dor
 Că's slabă numai nu mor.
 Frunză verde ca iarba
 Vai bădiță dumneata,
 Când cu mine fața-i da
 Ai gândi, că nu's a ta,
 Cu jale m-ai întrebă
 Cum de m'am trecut așa.
 Eu ți-oi spune tot dreptu'
 Că doru' și urātu'
 Rău mi-a mâncat sufletu',
 Căci nu pot trăi altu'.
 Acum ști bade și tu
 Că cât e de rău doru'.
 Că-i mai rău ca uritu',
 De urit bei și mănânci,
 De dor numai mi-te stângi.
 De urit mănânci și bei,
 De dor stai, numai să piei.
 Frunză verde ca bobu
 Ardă focu pe răsboiu,
 Că se plinește anu
 Și nu mai văd capātu.,
 Nici nu văd pe mândru.
 Iacă anul se plinește
 Și de pace nu-i nădejde,
 Fără numai tot de rău
 Cașă vrea și Dumnezeu

C'am făcut, poate prea rău.

Frunză verde măr uscat
 Decând bade ești plecat
 Orice rele m'au mâncat
 Tot eu nu te-am supărat,
 Fără toate le-am răbdat
 C'am știut că ești în lume
 Și poștești tot vorbe bune,
 Și-am știut că ești străin
 Și trzești tot cu suspin,
 Că mă văd bădiță eu
 C'am rămas în satul meu
 Și tot m'am hrănit de rău.
 Și's în sat cu părinți
 Și tot mi greu a trăi,
 Vai d'apoi tu bădișor
 De mine ești depărcior
 Și n'ai pe nime cu dor.
 Cum focu-i trăi ușor?!

Cântă cucul la Făget,
 Rămâne Ardealul secret
 Și satul pustiu de tot,
 Că se duc voinici 'ncet
 Tot în Cluj și la Opret.
 Și pe-acolo puțin șed,
 Că la Galiția trec
 Cu puști și cu sulițe,
 Să lupte pe granițe,

Să sloboadă foc și pară
 Să nu între Ruși'n țară.
 Bine-a fi, barem la vară
 Să vie voinicii iară,
 Să are și să cosească
 Și copiii să și-i crească.
 Și să-și crească copiii,
 C'o rămas mici săracii
 Și n'au cu cine trăi
 Și mi milă de dânșii.
 Și-o rămas mulți pingă vatră
 Și n'au cu-i le zice „tată“,
 Căci tata ce i-a iubit
 Prin lume s'a prăpădit.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Împărate, Împărate
 Fie-ți milă nu te bate,
 Că vor rămânea micuți
 Copii, săraci pruncuți.
 Tata li-se prăpădește,
 Pe ei n'are cine-i crește!
 Împărate cu ochi verzi,
 Nu ți milă unde-i vezi,
 Că cum șed toți voinicii
 Pe pământul Bosnii?!
 Vai, tocmai ca și snopii!!

Doamne Dumnezeule,
 Mare, Milostivule,
 Uită-Te Doamne și-ascultă

Plângerea mare și multă,
 Căci toată lumea se miră
 Cât sânge pe dealuri cură.
 Doamne Dumnezeu preasfânt
 Fă o pace pe pământ,
 Fă o pace 'ntre popoare
 Căci întreagă lumea moare : —
 Și rămân copii săcreți
 Și părinți nemângăeți,
 Și rămân sorori iubite
 Și neveste văduvite,
 Și rămân copii miciuți
 Și bătrânii slabi și mulți,
 Căci cari-au rămas prin sat
 Nici nu's vrednici de lucrat
 Nici greutate de purtat,
 Căci cine-o fost de lucru
 I-a luat pe toți „Neamțu“
 Și la mulți, le-a pus capu
 Și mulți, n'or veni altu.

Cobori Doamne pe pământ,
 Să vezi „Neamțu“ ce-a făcut,
 Să vezi iarba toată cruntă
 Și maicile cum se cântă ; —
 Maicile după fiuți,
 Fetele după drăguți,
 Sororile după frați,
 Neveste după bărbați
 Că li's tare 'nstrăinați!

Împărate ochi verzii
 Unde duci tu feciorii,
 Crenguță de pom ursus
 Și pe-al meu bade l-ai dus,
 Unde nu-i firuți de grâu
 Numai sânge până'n brâu,
 Unde nu-i firuți de iarbă
 Numai sânge până'n barbă.

Crenguță de vioarele
 Vai, aceste verșurele
 Sunt scrisă de mâna mea,
 De-o copilă tinerea
 Pe care-o mănăcă jelea.
 Frunză verde ca bobu
 Eu le-am scris în Maieru,
 Să le trimit la mândru
 Tocma 'n țară la Rusu,
 Când o prinde să cetească
 Lacrimi să-i-se pornească,
 Cum mi-s'au pornit și mie,
 Când le scrieam pe hârtie.
 Te uită tu bădițele
 În vale pe rândurele,
 Că-i vedea lacrimi de-a mele
 Și ți-a mai trece de jele.

Iustin Ilieșiu și Ieronim Hangea'